

Arrest

nr. 133 779 van 25 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 25 oktober 2012 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 6 november 2012 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 maart 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest met nummer 124 507 van 22 mei 2014 vernietigt de Raad de beslissing van 19 maart 2013.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 juni 2014 de nieuwe beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 3 juli 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[G. T.] [...]

nationaliteit: Georgië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.11.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [G. T.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 11.06.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een medisch advies van 11 juni 2014. Dit advies werd samen met de beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht en kan dan ook worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing. Dit advies luidt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.10.2012.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

• 22/10/2012, dr. [D.], betrokkene is drager van hepatitis C en de ingestelde behandeling had zoveel bijwerkingen dat hij er tijdelijk niet goed van was (leucopenie, paralytische ileus) en dat deze behandeling moest gestaakt worden.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 38-jarige man is drager van hepatitis C en de ingestelde behandeling had zoveel bijwerkingen dat hij er tijdelijk niet goed van was (leucopenie, paralytische ileus) zodat deze behandeling moest gestaakt worden.

Er waren geen verdere medische complicaties, geen verdere hospitalisaties en ook geen acute opstoten.

Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst.

Wat betreft de hepatitis C, deze werd hier ook niet verder behandeld of opgevolgd, zodat de verdere evolutie ervan eerder hypothetisch en speculatief is, in concreto worden in het dossier geen objectieve verwickelingen gedocumenteerd. Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er nu geen risico noch voor het leven noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Er wordt geen aandoening vermeld die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd verder met gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.

III. Conclusie

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginzel.

Verzoeker verwijst onder meer naar het eerder tussengekomen arrest met nummer 124 507 van 22 mei 2014 van de Raad en stelt dat opnieuw noch de noodzaak aan een hematologische en gastro-enterologische opvolging werd ontkracht noch de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze opvolging in zijn land van herkomst of verblijf werd onderzocht. Hij is van mening dat verweerder aldus het gewijsde van dit arrest heeft miskend.

2.2. Specifiek op dit gestelde in het middel wordt niet geantwoord in de nota met opmerkingen.

2.3. De Raad stelde in zijn arrest nummer 124 507 van 22 mei 2014 het volgende:

“3.7. De Raad stelt vast dat in het advies en in de beslissing enkel wordt ingegaan op de bijwerkingen van de ondergane behandeling voor de hepatitis C, maar dat nergens wordt gemotiveerd aangaande de noodzaak aan “Suivi en Hémato et gastro enterologie” uit het standaard medisch getuigschrift, noch omtrent de eventuele beschikbaarheid en toegankelijkheid ervan in het land van herkomst of verblijf van verzoeker zo voormelde opvolging noodzakelijk zou worden geacht. Verzoeker lijkt dus te kunnen worden bijgetreden waar hij in zijn middel stelt dat “een verkeerde interpretatie gehanteerd wordt van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, door geen rekening te houden met het feit dat het ook kan gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.” Verzoeker merkt trouwens op “Dat uit de standaard medische getuigschriften blijkt dat de aandoening van de eiser evolutief is, waardoor niet alleen de actuele gezondheidstoestand dient beoordeeld te worden, doch ook de noodzakelijke behandeling en de evoluties bij stopzetting van de behandeling”.

3.8. De verwerende partij repliceert in fine van haar nota met opmerkingen als volgt:

“Artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet in zijn geheel als bescherming tegen schendingen van artikel 3 van het EVRM worden beschouwd, zoals dit uit de wetsgeschiedenis, de parlementaire voorbereiding en de tekst van het artikel zelf.

De vraag of de aandoening van verzoeker een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient bijgevolg te worden beantwoord dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van verzoeker aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85? EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter van de vreemdelingenwet is dan ook niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om de toepassing van artikel 9, §1 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) blijkt, kan verzoeker uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.”

De Raad merkt op dat de interpretatie die door de verwerende partij aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt gegeven manifest indruist tegen wat hierboven in punt 3.3 werd gesteld. De Raad stelt vast dat noch in het advies, noch in de bestreden beslissing de noodzaak aan een hematologische en gastro-enterologische opvolging wordt ontkracht of de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze opvolging in het land van herkomst of van verblijf van verzoeker werden onderzocht.

3.9. De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de daarin vervatte hypotheses.”

De Raad hield er in voormeld arrest aldus rekening mee dat verzoeker de opgestarte antivirale therapie moest staken wegens ernstige bijwerkingen en er blijkt het voorgelegde standaard medisch getuigschrift verder sprake was van een noodzaak aan hematologische en gastro-enterologische opvolging. De Raad was van oordeel dat, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en met name het hierin opgenomen toepassingsgeval van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, een motivering zich opdroeg waarbij ofwel de noodzaak aan een hematologische en gastro-enterologische opvolging wordt ontkracht ofwel wordt aangegeven dat deze opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst of van verblijf van verzoeker. Hij stelde de schending vast van de motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat verweerder tegen dit arrest een cassatieberoep instelde bij de Raad van State, zodat dit arrest kracht van gewijsde heeft gekregen.

In het medisch advies van 11 juni 2014 dat ten grondslag ligt aan de thans bestreden beslissing stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat verzoeker hepatitis C heeft. Hij betwist niet dat hiervoor een behandeling is aangewezen. Hij stelt vervolgens, net als in het eerdere advies van 13 maart 2013, vast dat de ingestelde behandeling diende te worden gestaakt gelet op ernstige bijwerkingen en dat niet blijkt dat er verdere medische complicaties, hospitalisaties of acute opstoten waren. Hij merkt daarnaast, in

vergelijking met het eerdere advies, bijkomend op dat de hepatitis C ook in België *“niet verder [werd] behandeld of opgevolgd, zodat de verdere evolutie ervan eerder hypothetisch en speculatief is”* om te komen tot de vaststelling dat geen aandoening voorligt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er evenwel correct op dat hij in het kader van zijn eerdere beroep bij de Raad tegen de aanvankelijk genomen beslissing bijkomende medische stukken voegde, met name een standaard medisch getuigschrift van 23 mei 2013 en medische verslagen van 14 mei 2012 en 7 juni 2012. Verweerder kreeg kennis van dit verzoekschrift ingediend bij de Raad en diende bijgevolg minstens kennis te hebben van het bestaan van deze bijkomende medische attesten waaruit minstens blijkt dat verzoeker ook na 22 oktober 2012 in België nog verder medisch werd opgevolgd voor zijn aandoening.

De Raad kan vervolgens enkel vaststellen dat in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 juni 2014 opnieuw noch de noodzaak aan een hematologische en gastro-enterologische opvolging wordt ontkracht noch wordt aangegeven dat deze opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst of van verblijf van verzoeker. Zoals reeds werd opgemerkt ging verweerder niet in beroep tegen het eerdere arrest van de Raad van 22 mei 2014, waaruit volgt dat de Raad reeds oordeelde dat in huidige voorliggende zaak – gelet op de in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift vermelde noodzaak van een hematologische en gastro-enterologische opvolging – het enkele gegeven dat de ingestelde behandeling werd gestaakt omwille van bijwerkingen en er actueel geen verwickelingen of medische complicaties zijn nog niet volstond om het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uit te sluiten. Wat de vermelde nood aan opvolging betreft, geeft de ambtenaar-geneesheer in zijn nieuwe advies – in vergelijking met het eerdere advies – enkel aan dat verzoeker in België *“niet verder [werd] behandeld of opgevolgd, zodat de verdere evolutie ervan eerder hypothetisch en speculatief is”*. Dit eerste gestelde, dat verzoeker niet verder werd behandeld of opgevolgd in België, mist evenwel feitelijke grondslag minstens wat de opvolging betreft. Aldus vervalt ook het gestelde dat uit het gegeven dat de aandoening hier niet verder werd opgevolgd volgt dat een terugkeer naar het herkomstland geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de aandoening. Dit tweede gestelde, dat de verdere evolutie eerder hypothetisch en speculatief is, vloeit verder voort uit het eerste en kan evenmin worden beschouwd als een duidelijke motivering die toelaat kennis te nemen van de redenen op grond waarvan wordt geoordeeld dat de bedoelde opvolging niet noodzakelijk zou zijn ter voorkoming van een onmenselijke of vernederende behandeling. Verweerder linkt de eerder hypothetische en speculatieve evolutie van de aandoening aan het gegeven dat er actueel nog geen sprake is van verwickelingen of verdere medische complicaties, gegeven dat reeds voorlag bij de Raad in zijn arrest van 22 mei 2014. Dit enkele gegeven volstond voor de Raad in dit arrest evenwel niet opdat het bestuur kon vaststellen dat het geen aandoening betrof in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer betwist in dit verband ook niet het gestelde door verzoeker dat hij lijdt aan een evolutieve aandoening. Gelet op het gestelde in het eerdere arrest van de Raad van 22 mei 2014 kon de ambtenaar-geneesheer in huidig voorliggende zaak verder ook niet volstaan met te stellen dat het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is omdat de aandoening thans niet (langer) zou worden behandeld.

Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij stelt dat dit advies het gezag van gewijsde van het arrest nummer 124 507 van 22 mei 2014 van de Raad, waarin de Raad een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vaststelde, miskent. Het gezag van gewijsde betreft immers niet enkel het dictum van het arrest, doch ook de vernietigingsgrond. Aangezien de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, is zij aangetast door dezelfde onwettigheid.

De Raad merkt in dit verband ook nog op dat verweerder in de nota met opmerkingen niet dienstig kan stellen dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zou zijn dan artikel 3 van het EVRM. Zoals de Raad ook reeds aangaf in zijn arrest van 22 mei 2014, vergen de duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, geen nadere interpretatie en laten deze geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633, RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Gelet op de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf die duidelijk twee mogelijkheden voorziet, kan niet worden aangenomen dat de hoge drempel, bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten

van de Mens – meer bepaald dat de aandoening een risico voor het leven inhoudt gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – bepalend is voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS